

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 sierpnia 2015 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) spółka akcyjna” z siedzibą w W. kwoty 1.650 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 listopada 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podniósł, że pozwany zlecił mu wykonanie przewozu na podstawie zlecenia spedycyjnego nr (...). Powód wykonał przewóz i z tego tytułu wystawił w dniu 15 września 2014 roku fakturę VAT o numerze (...) na kwotę 6.450,89 złotych. Pozwany uiszczył tylko część należności – kwotę 4.800,89 zł. Tym samym powód żąda pozostałej części wynagrodzenia w wysokości 1.650,00 zł.

W dniu 16 września 2015 roku tut. Sąd, działając w sprawie o sygn. akt XV GNC 5427/15, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W dniu 9 października 2015 roku pozwany wniósł sprzeciw od wyżej wymienionego nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu podniósł, że zapłata niższej kwoty niż wynikająca z wskazanej wyżej faktury VAT wystawionej przez powoda wynikała z dokonanego potrącenia. Pozwany wskazał, że w związku ze zleceniem spedycyjnym numer (...) wiążącym strony powód był zobligowany do rozliczenia palet zwrotnych w terminie 14 dni od daty dostarczenia towaru (w innym przypadku pozwany był upoważniony do wystawienia faktury VAT z tytułu nierozliczonych palet w wysokości 50 zł za jedną sztukę). W zleceniu numer (...) wskazano, że liczba palet do zwrotu wyniosła 33. Ponadto, liczba palet do zwrotu wynikała również z krajowego listu przewozowego numer (...). Pozwany podniósł, że wobec braku zwrotu palet, wystawił powodowi notę obciążeniową numer (...) na kwotę 1.650 zł, a następnie dokonał potrącenia tej kwoty z należnością z faktury VAT powoda o numerze (...). O dokonanym potrąceniu pozwany zawiadomił powoda pismem z dnia 18 listopada 2014 roku, doręczonym mu 27 listopada 2014 roku.

W dniu 7 stycznia 2016 roku powód wniósł odpowiedź na sprzeciw, w której podtrzymał żądania pozwu. Wskazał, że potrącenie jest nieskuteczne. Podniósł, że wobec wykonania przez niego usługi w sposób prawidłowy, należy mu się wynagrodzenie w pełnej wysokości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie umowy przewozu z dnia 5 września 2014 roku (...) spółka akcyjna” z siedzibą w W. zlecił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. przetransportowanie komponentów do produkcji z B. we W. do G..

Wynagrodzenie w wysokości 1.250 euro miało zostać uiszczzone w terminie 60 dni od dnia doręczenia faktury VAT wraz z kompletem wymaganych dokumentów zwrotnych. Faktura miała być wystawiona w złotych polskich według średniego kursu NBP ogłoszonego w dniu załadunku.

Przewoźnik wykonał swoje zobowiązanie prawidłowo i z tego tytułu wystawił w dniu 15 września 2014 roku fakturę VAT numer (...) opiewającą na kwotę 6 450,89 złotych z terminem płatności do dnia 14 listopada 2014 roku.

(dowód: okoliczności niesporne; zlecenie przewozu całopojazdowego numer (...), k. 26-27, 52-52v; list przewozowy – k. 28, 29; faktura VAT – k. 30)

Na podstawie umowy przewozu z dnia 23 września 2014 roku (...) spółka akcyjna” z siedzibą w W. zlecił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. przetransportowanie przesyłki o wadze 4.656,37 kg, znajdującej się na 33 paletach z K. do W.. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. zobowiązał się do

zwrotu 33 palet. Zgodnie z punktem I ust. 8 „Zasad realizacji przewozu” przewoźnik zobowiązany był do rozliczenia i weryfikacji jakościowej palet zwrotnych, jeśli transport tego wymagał. Ewentualna odmowa wydania palet zwrotnych przez odbiorcę przesyłki powinna być udokumentowana na liście przewozowym, dokumencie WZ, oryginalnym kwicie paletowym lub innym dokumencie wydawanym przez odbiorcę przesyłki. Przewoźnik zobowiązany był do rozliczenia palet zwrotnych w terminie 14 dni od daty dostarczenia towaru. W innym przypadku miała zostać wystawiona faktura z tytułu nie rozliczonych palet zwrotnych w wysokości 50 złotych za 1 sztukę.

Przewoźnik nie zwrócił 33 palet. Nastąpiło to wskutek odmowy przyjęcia palet zwrotnych od odbiorcy przez kierowcę przewoźnika.

E-mailem z dnia 10 października 2014 roku (...) spółka akcyjna” z siedzibą w W. wezwał (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. do zwrotu 33 palet do dnia 17 października 2014 roku z zagrożeniem, że po bezskutecznym upływie tego terminu wystawiona zostanie nota obciążeniowa.

Z uwagi na nie zwrócenie palet w dniu 20 października 2014 roku (...) spółka akcyjna” z siedzibą w W. wystawił notę debetową nr (...) na kwotę 1.650 złotych (33 sztuki razy 50 złotych) z terminem płatności do dnia 3 listopada 2014 roku.

Pismem z dnia 18 listopada 2014 roku (...) spółka akcyjna” z siedzibą w W. złożył oświadczenie o potrąceniu przysługującej mu z tytułu wyżej opisanej noty wierzytelności w kwocie 1.650 złotych z przysługującą (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wierzytelnością z tytułu wynagrodzenia za przewóz (faktura VAT nr (...)) oraz zapłacił pozostałą część wynagrodzenia w wysokości 4.800,89 złotych.

(dowód: okoliczności niesporne; zlecenie przewozu drobnicowego numer (...) - k. 50-50v; specyfikacja dostawy – k. 54-54v; dowód opakowań – k. 55; e-mail z dnia 10 października 2014 roku – k. 56-57; nota debetowa – k. 60; zwrotne potwierdzenie odbioru – k. 61; oświadczenie o potrąceniu wraz z pełnomocnictwem – k. 62-63)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego, obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c. w zw. z art. 3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c.

W niniejszej sprawie powód dochodził zapłaty nie uiszczonej przez pozwanego części wynagrodzenia za przewóz.

Strony procesu łączyła umowa przewozu, na podstawie której powód zobowiązał się przewieźć na zlecenie pozwanego przesyłkę z B. we W. do G.. Ponieważ transport, którego dotyczy zawarta pomiędzy stronami umowa odbywał się na trasie Polska – Wielka Brytania, dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie powinno być oceniane z uwzględnieniem przepisów Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) i protokołu podpisania sporządzonych w G. w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, Nr 49, poz. 238), zgodnie bowiem z art. 1 ust. 1 tej Konwencji stosuje się ja do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsce przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się.

Pozwany przyznał fakt zawarcia umowy przewozu i jej wykonanie przez powoda. Nie kwestionował również wysokości należnego z tego tytułu wynagrodzenia i terminu płatności. Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa podniósł jeden zarzut – umorzenia wierzytelności wskutek złożonego oświadczenia o potrąceniu.

Niniejsze postępowanie toczyło się jako postępowanie odrębne – uproszczone – uregulowane przepisami art. 5051 k.p.c. i następne. Zgodnie zaś z art. 5054 § 2 k.p.c. zarzut potrącenia jest dopuszczalny, jeżeli roszczenia nadają się do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym. Do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym nadają się zaś, stosownie do treści art. 5051 k.p.c. sprawy należące do właściwości sądów rejonowych: 1. o roszczenia wynikające z umów, jeżeli wartość przedmiotu sporu nie przekracza dziesięciu tysięcy złotych, a w sprawach o roszczenia wynikające z rękojmi, gwarancji jakości lub z niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową sprzedaży konsumenckiej, jeżeli wartość przedmiotu umowy nie przekracza tej kwoty, oraz 2. o zapłatę czynszu najmu lokali mieszkalnych i opłat obciążających najemcę oraz opłat z tytułu korzystania z lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej bez względu na wartość przedmiotu sporu.

W przedmiotowej sprawie zarzut potrącenia mógł zostać rozpoznany albowiem wierzytelność zgłoszona do potrącenia nadawała się do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym – wynikała z umowy i nie przekraczała 10.000 złotych.

Zgodnie z art. 498 § 1 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelnością drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Zarzut potrącenia jest oświadczeniem wymaganym w art. 499 k.c., składanym powodowi w celu umorzenia się wzajemnych wierzytelności i zarazem żądaniem skierowanym do sądu, aby uznając jego skuteczność, uwzględnił to umorzenie wierzytelności powoda i w takim zakresie oddalił jego powództwo. Dla osiągnięcia skutku pozwany powinien zatem zindywidualizować swoją wierzytelność oraz skonkretyzować jej zakres przedstawiony do potrącenia z wierzytelnością powoda, wskazując zwłaszcza przesłanki jej powstania, wymagalności i wysokości oraz dowody w celu ich wykazania (uzasadnienie uchwały składu 7 sędziów z dnia 19 października 2007 roku, III CZP 58/07, OSNC 2008/5/44). W konsekwencji obowiązek udowodnienia roszczenia zgłoszonego do potrącenia obciąża zgłaszającego na ogólnych zasadach (art. 6 k.c.), zatem samo zgłoszenie w formie zarzutu procesowego nie oznacza jeszcze, że nastąpiły materialnoprawne skutki określone w art. 498 i 499 k.c. (wyrok SN z dnia 29 września 2010 roku, V CSK 43/10, LEX nr 677907).

W przedmiotowej sprawie pozwany zgłosił do potrącenia wierzytelność wynikającą z zawartej z powodem umowy przewozu z dnia 23 września 2014 roku. Na jej podstawie powód oprócz zobowiązania do przewiezienia rzeczy przyjął na siebie obowiązek zwrotu 33 palet. Jednocześnie zgodnie z punktem I ust. 8 „Zasad realizacji przewozu” przewoźnik zobowiązany był do rozliczenia palet zwrotnych w terminie 14 dni od daty dostarczenia towaru. W innym przypadku miała zostać wystawiona faktura z tytułu nie rozliczonych palet zwrotnych w wysokości 50 złotych za 1 sztukę. Pozwany podnosił, że powód nie zwrócił żadnej palety i w związku z tym wystawił notę obciążeniową na kwotę 1.650 złotych (33 razy 50 złotych).

W odpowiedzi na sprzeciw powód w żaden sposób nie odniósł się do zgłoszonego zarzutu potrącenia. Również w trakcie rozprawy pełnomocnik powoda nie był w stanie wskazać, czy palety opisane w sprzeciwie zostały zwrócone, a jeśli nie, to dlaczego. W konsekwencji, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, należało okoliczności te uznać za przyznane. Należy przy tym podkreślić, że istnienie oraz wysokość zobowiązania pozwanego została również wykazana złożonymi dokumentami w postaci: zlecenia przewozu drobnicowego (k. 50), „zasadami realizacji przewozu” (k. 50v), dowodem opakowań (k. 55), e-mailem z dnia 10 października 2014 roku (k. 56-57) i notą debetową (k. 60). Wynika z nich, że powód, mimo wynikającego z umowy jednoznacznego zobowiązania, nie zwrócił 33 palet (mimo dodatkowego mailowego wezwania). W związku z tym pozwany był uprawniony do obciążenia powoda kwotą 1.650 złotych, stanowiącą iloczyn ilości palet (33 sztuki) oraz wskazanej w umowie kwoty za jedną paletę (50 złotych). Postanowienie takie było dopuszczalne w świetle przepisu art. 483 § 1 k.c., zgodnie z którym można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). W razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody (art. 484 § 1 zd. 1 k.c.). Brak zwrotu palet oznaczał nie wykonanie zobowiązania niepieniężnego, a strony na wypadek tego przewidziały zapłatę określonej kwoty pieniężnej. W związku z tym zgłoszone do potrącenia roszczenia

zostało udowodnione. Obie wierzytelności były wymagalne i mogły być dochodzone przed sądem. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umorzyły się nawzajem (art. 498 § 2 k.c.).

Mając na uwadze powyższe, na podstawie wyżej powołanych przepisów, orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd oparł się na dyspozycji przepisu art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej. Na koszty procesu poniesione przez pozwanego składały się: wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem w kwocie 600 złotych oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.